

a követelő szerelmet s a bénaságnak azt az önvádját, amely Zoltán lelke legalján még megmaradt.

Ilonka csalódottan s mégis megkönnyebbülten vitte haza halálra ítélt gyermekét. Zoltán pedig ott ült a zsellér-konyha zsámolyán s míg a két asszonnal beszélgetett, a maga nehéz és mégis végkép föl-szabadult szívét szorongatta. Immár kitéríthetetlen ez a szív.

Az ördög utolsó kísértése is csődöt vallott s Zoltán a találkát követő tavaszon kiköltözött az emberek közül. A szőlőhegyen, Boda János pincéjében töltötte utolsó hónapjait.

(Vége a második résznek. Folyt. köv.) Németh László.

ROMÁNC.

*Más azt hitte: gögös király —
s úgy állt meg a lábainál.*

*De én láttam, ó én láttam,
hogy csóktalan koldus-társam.*

*És rám ismert szemmel ő is:
Van hát koldus-királynő is! . . .*

*Sugár indult, sugár villant —
királyságunk összecsillant.*

*Szó nem kellett, szó nem mondta,
nőtt a csendünk, nőtt naponla.*

*Növő csendünk egyre szebb lett —
kék vizében rózsza lengett.*

*Feljebb menni nem lehetett —
értük már a fellegeket . . .*

*Mozdulatba, görcsös szókba:
lezuhantunk csillagmódra.*

*Hullott csillag csillagfényt veszi:
kihült fényünk hideg érc lett.*

*Bús hercegnő, bukott király,
Isten hűvös lábainál . . .*

Nagy Emma.